

ΕΤΟΣ 64ον

21 Αύγουστου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 34 (3299)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΣΗ

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἀνά τοὺς αἰῶνες εἶναι τὸ νὰ ἀρνηθεῖ τὸν ἑαυτὸ της καὶ νὰ πάψει νὰ εἶναι Ἐκκλησία. Ἀντὶ νὰ διαχειρίζεται τὴ χάρι τῶν Μυστηρίων, ἀντὶ νὰ διασώζει τὴν ἀκαινοτόμητη ἀλήθεια πού τὸ ἀψευδές στόμα τοῦ Χριστοῦ τῆς παρέδωσε, ἀντὶ νὰ καθίσταται μέ τὴν πνοή τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἓνα ἐργοστάσιο παραγωγῆς Ἁγίων, νὰ θέτει ἄλλες προτεραιότητες, νὰ ὑπηρετεῖ ἄλλες σκοπιμότητες, νὰ στοχεύει ἀλλοῦ, ἀκυρώνοντας τὸ θεῖο θέλημα καὶ ἀναιρώντας τὸν ἴδιο τὸν λόγον ὑπάρξεώς της.

Αὐτὸ, δυστυχῶς, τὸ εἶδαμε νὰ συμβαίνει πολλὲς φορές στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ὅταν ὀλόκληρες τοπικὲς ἐκκλησίες ἀποσχίστηκαν ἀπὸ τὴ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐξέπεσαν δὲ καὶ ἀπώλεσαν τὴν ἐκκλησιαστικὴ ιδιότητα γιατί προέταξαν κάποιον ἐγκοσμιοκρατικὸ στόχο, συνήθως ὑποκύπτοντας τὸν πειρασμὸ τῆς ἐξουσίας, ὅποτε καὶ θεσμοθέτησαν τὴν παρεκτροπὴ καὶ τὴν πλάνη, ὡς κάτι τὸ ἠθικὸ καὶ κανονικὸ, μέ συνέπειες ὀλέθριες. Σὲ αὐτὴν δὲ τὴν πορεία πρὸς τὴν πτώση καὶ τὴν ἄρνηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ιδιότητος δὲν μπορούμε νὰ ἐπιρρίψουμε εὐθύνες ἀποκλειστικὰ σὲ μεμονωμένα πρόσωπα, ἀκριβῶς λόγω τοῦ ὅτι ὁ λαὸς συνακολουθεῖ καὶ δὲν ἀντιδρᾷ, ἀπόδειξη τοῦ ὅτι ἔχει ἀμβλυνθεῖ ἢ ἔχει ἀπολεσθεῖ τὸ ὀρθόδοξο αἰσθητήριο καὶ ἔχει ἐπέλθει ἡ ἐκκοσμίκευση.

Ἡ διαστρέβλωση τοῦ θαύματος

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ δὲν ἔχει σημασία μόνον γιὰ τὸ θαῦμα πού περιγράφει, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν τρόπο μέ τὸν ὁποῖο ἀρχίζει. «Ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους». Αὐτὸς πού πάντοτε στέκεται μέ σεβασμὸ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιδ' 22-34)

«Εγώ είμι· μή φοβείσθε»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσει τοὺς ὄχλους. Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσευξάσθαι. Ὁψίας δὲ γενομένης, μόνος ἦν ἐκεῖ. Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος. Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες ὅτι φάντασμα ἐστὶν· καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραζαν. Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Θαρσεῖτε· ἐγώ εἰμι· μὴ φοβείσθε. Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε, εἰ σὺ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σε ἔλθειν ἐπὶ τὰ ὕδατα. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ. Καὶ καταβάς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος, περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα, ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρόν, ἐφοβήθη· καὶ ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι, ἔκραξε, λέγων· Κύριε, σῶσόν με. Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἐπέλαβετο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; Καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Οἱ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ ἐλθόντες προσεκύνησαν αὐτῷ, λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶ. Καὶ διαπεράσαντες, ἦλθον εἰς τὴν γῆν Γεννησαρέτ.

ἀπέναντι στὸν ἄνθρωπο, αὐτὸς πού διασώζει καὶ ἀναδεικνύει τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία, ἀναγκάζει ἐπιβάρηλοντας στοὺς μαθητές του νὰ μποῦν σ' ἓνα πλοῖο καὶ νὰ περάσουν πρὶν ἀπὸ τὸν ἴδιο στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Γιατί;

Πρὶν ὑποχρεώσει ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητές του νὰ μποῦν στὸ πλοῖο καὶ ν' ἀναχωρήσουν ἐσπευσμένα, εἶχε κάνει κάτι ἄλλο. Εἶχε κάνει τὸ γνωστὸ θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν πέντε ἄρτων καὶ τῶν δύο ἰχθύων! Ἕνα θαῦμα πού προκάλεσε τόση ἐντύπωση, ὥστε ὁ πολυπληθὴς λαὸς πού εἶχε συγκεντρωθεῖ, ἀποφάσισε νὰ ἐκφράσει τὴν εὐγνωμοσύνη του σὲ Αὐτόν πού τοὺς ἔθρεψε, ὅπως καὶ τοὺς προπάτορές τους στὴν ἔρημο. Ἀντὶ ὅμως ἡ εὐγνωμοσύνη τους νὰ λάβει πνευματικὸ χαρακτήρα, λαμβάνει τελείως ἐγκοσμοκρατικὸ καὶ ὑστερόβουλο. Ἔτσι, ὅλοι αὐτοὶ πού εἶχαν βγεῖ στὴν ἔρημο καλοπροαίρετα γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ διδασκίαν τοῦ περίφημου διδασκάλου, καὶ συνεπῶς μάλιστα εἶχαν πιό πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ ἄλλους συγχρόνους τους, ἀντὶ νὰ δεχθοῦν τὰ ὅσα ὁ Χριστὸς κήρυττε καὶ νὰ συμμορφώσουν τὴ ζωὴ τους, ἐντυπωσιασμένοι ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τους, υἱοθετοῦν μιά ὠφελιμιστικὴ λογικὴ καὶ δεῖχνουν τὴν πρόθεση νὰ ἀνακηρύξουν τὸν Χριστὸ ἐπίγειο βασιλιά.

Ὁ παραλογισμὸς σὲ ὄλο του τὸ μεγαλεῖο! Αὐτοί, οἱ πλεον πνευματικοὶ καὶ καλοπροαίρετοι, σὲ σχέση μὲ τοὺς ὑπόλοιπους συγχρόνους τους, ἀκροατές τοῦ κηρύγματος περὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, δὲν ὁμολογοῦν τὸν Χριστὸ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τόν καιρόν, ὁ Ἰησοῦς ἀνάγκασε τοὺς μαθητὰς νὰ μποῦν εἰς τὸ πλοιάριον καὶ νὰ πᾶνε πρὶν ἀπ' αὐτόν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἕως ὅτου διαλύσῃ τόν κόσμον. Καὶ ἀφοῦ διέλυσε τόν κόσμον, ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος διὰ νὰ προσευχηθῆ ἄριστος. Ὅταν δὲ ἐβράδευσε, ἦτο ἐκεῖ ἄριστος. Τὸ πλοιάριον εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης καὶ ἐπάλαυε μὲ τὰ κύματα, διότι ὁ ἄνεμος ἦτο ἀντίθετος. Κατὰ τὴν τετάρτην δὲ νυκτερινὴν βάρδια ἦλθε εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περπατώντας ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ μαθηταί, ὅταν τόν εἶδαν νὰ περπατῆ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐταράχθησαν καὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι φάντασμα καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς ἐφώναξαν. Ἀμέσως τοὺς ἐμίλησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε, «Ἔχετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι· μὴ φοβᾶσθε». Τότε τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, «Κύριε, ἐάν εἶσαι σύ, τότε δώσε μου διαταγὴν νὰ ἔλθω σ' ἐσὲ ἐπάνω στὰ νερά». Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Ἐλα». Καὶ ὅταν ὁ Πέτρος κατέβηκε ἀπὸ τὸ πλοιάριον, ἄρχισε νὰ περπατῆ ἐπάνω στὰ νερά, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐβλεπε τὸν ἄνεμον δυνατὸν ἐφοβήθηκε, καὶ ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ βυθίζεται, ἐφώναξε, «Κύριε, σῶσε με». Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τὸ χέρι, τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ λέγει, «Ὀλιγόπιστε, γιατί ἐδίστασες;». Καὶ ὅταν ἀνέβηκαν εἰς τὸ πλοιάριον, ἔπαυσε ὁ ἄνεμος. Ἐκεῖνοι πού ἦσαν εἰς τὸ πλοιάριον τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἀληθινὰ εἶσαι Θεοῦ Υἱός». Καὶ ἀφοῦ διέσχισαν τὴν λίμνην, ἦλθαν καὶ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Γεννησαρέτ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Αντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ὡς τὸν αἰώνιο βασιλιά, τὸν σεσαρκωμένο Υἱό τοῦ Θεοῦ, Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ τοῦ κόσμου, ὅπως ὁ ἴδιος αὐτοπροσδιοριζόταν. Ἀντίθετα, σπεύδουν νὰ τὸν προσβάλλουν οὐσιαστικά, ὑποβιβάζοντάς τον σὲ ἐπίγειο βασιλιά μιᾶς στενῆς γεωγραφικῆς περιοχῆς, διαστρέφοντας τὸ κήρυγμά του, κήρυγμα ἀγάπης, ἐπιδιώκοντας τὴ σύγκρουση μὲ τοὺς Ρωμαίους καὶ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας. Βέβαια, δὲν φταῖνε ἐξ ὀλοκλήρου αὐτοί... Εἶχαν μεγαλῶσει μὲ τὴ διαστρεβλωμένη μεσσιανικὴ παράδοση τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, κατὰ τὴν ὁποία σκοπὸς τοῦ Μεσσία δὲν ἦταν νὰ λυτρώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τίς συνέπειες τῆς πτώσης τοῦ Ἀδάμ, ἀλλὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ «τὴ βασιλεία τῶ Ἰσραήλ», πλῆνη πού δυστυχῶς χαρακτηρίζε κάποιους ἕως σήμερα.

Ἡ ἀντίδραση τοῦ Χριστοῦ

Πῶς ἀντιδρᾷ ὁ Χριστὸς σὲ ὅλ' αὐτά; Ἀντιδρᾷ κάθετα, ἀπόλυτα καὶ χωρὶς χρονотριβῆ. Τὸ πρῶτο του μέλημα, νὰ μὴ μοιληθοῦν οἱ μαθητὲς του ἀπὸ αὐτόν τὸν εἰλικρινῆ μὲν, ἀλλὰ πεπληνημένο ἐνθουσιασμό τοῦ πλήθους. Γι' αὐτὸ καὶ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὁ παρὼν στὰ γεγονότα Ματθαῖος νὰ μὴν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ ἄλλο ρῆμα γιὰ νὰ περιγράψῃ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Ἰησοῦ, παρὰ μόνον τὸ «ἠνάγκασεν». Τοὺς δίνει ταυτόχρονα κι ἓνα μάθημα, νὰ μὴν

21 Αύγουστου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

Θαδδαίου αποστόλου (α΄ αϊ.). Βάσις μάρτυρος καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς (γ΄ αϊ).
Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. γ΄ 9-17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ΄ 22-34.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 28 Αύγουστου, Ι΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιζ΄ 14-23.

ἐπηρεάζονται ἀπό τόν ὄχλο, ἀλλήλᾳ νά ἐμμένουν στίς θέσεις τους, στίς ἀρχές τους, στά πιστεύματά τους. Ὁ Χριστός θέλει τοὺς Ἀποστόλους του, τοὺς πνευματικούς διαδόχους καί συνεχιστές τοῦ ἔργου του, ἀλλήλᾳ καί τοὺς διαδόχους αὐτῶν, καθοδηγητές τοῦ λαοῦ, ἡγέτες καί δείκτες τῆς πνευματικῆς πορείας μέ πληροῦ τίς εὐαγγελικῆς ἀρχές. Δέν τοὺς θέλει ἀγόμενους καί φερόμενους ἀπό τίς διαθέσεις τοῦ πλήθους καί τίς ἱστορικές συγκυρίες.

Συνάμα εἶναι ἀπό τίς σπάνιες περιπτώσεις πού ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ ὥστε νά φαίνεται ὅτι ἐγκαταλείπει τοὺς ἀνθρώπους. Διώχνει τοὺς μαθητές του, ὁ ἴδιος ἀποσύρεται σέ προσευχή, γενικά σπεύδει νά διαφοροποιηθεῖ ἀπό τόν ἐνθουσιασμένο λαό... Κι αὐτό γίνεται γιατί δέν ἐπιτρέπεται νά ταυτισθεῖ τό κήρυγμα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν μέ ὅτιδήποτε ἐγκόσμιο καί ἐπίγειο. Κι ἀφοῦ ὁ ἐνθουσιώδης ὄχλος δέν πείθεται ἀλλήλιῶς, ἐγκαταλείπεται γιά νά κατανοήσῃ τό λάθος του. Εἶναι ἡ σωτήρια ἀντίδραση τοῦ Θεοῦ στό φαινόμενο τῆς ἐκκοσμικεύσης. Εἶναι ἡ συνέπεια σέ ὅσους ἀφήνουν τήν «πρώτην ἀγάπην» καί τρέχουν «ὀπισθεν θεῶν ἀλλοτριῶν». Εἶναι μήνυμα καί γιά τίς δικές μας ἀποφάσεις, ἐνέργειες καί πράξεις, ὥστε νά μήν προκαλοῦν τή θεία ἐγκατάληψη.

Ἀρχιμ. Ἰ. Ν.

ΘΕΙΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ: ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

*Ἀναστασίου, Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου καί πάσης Ἀλβανίας
(ἔκδοση Α΄, σελίδες 376)*

Συλλογή κατηχητικῶν μαθημάτων (παρουσίαση, ἀνάλυση, πρακτική ἐφαρμογή) γιά ἐφήβους πού διακρίνεται σέ δύο μέρη: στό Α΄ μέρος ἐκτίθεται ἡ ὀρθόδοξη Τριαδολογία, ἐνῶ στό Β΄ μέρος ἀναπτύσσονται ἡ ὀρθόδοξη ἠθική καί τό ἑορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr